

Kinseyrapportens osäkerhet

I gårdagens intervjuer om Kinseyrapporten betonades från många håll att rapportens resultat — ehuru långtifrån uppseendeväckande — inte kunde anses säkerställda. Flera bärande skäl anfördes för detta påstående från både medicinsk och statistisk sakkunskap. Ett par av dessa skäl är av den vikt att de förtjänar att något närmare utföras.

I de uppgifter om rapporten som publicerats framhålles att materialet inte är "fullt representativt". Det synes, av detaljsiffrorna att döma, vara ett alltför mildt ord. I själva verket ter sig materialet ytterst ensidigt. Av de utfrågade kvinnorna har 56 procent gått i högskola, mot 7,5 procent av de amerikanska kvinnorna i genomsnitt, 60 procent tillhör högre yrkes- och socialgrupper (vad som därmed avses blir inte närmare bestämt), 29 procent är judinnor (i regel inte troende), mot 3 procent inom befolkningen i dess helhet, det stora flertalet är från städer och tätorter, särskilt i öststaterna. Allt detta pekar på att Kinsey huvudsakligen frågat intellektuellt avancerade kvinnor i storstäderna; det bör observeras att judarna övervägande är bosatta i ett fåtal sådana städer i östern och att den stora procenten judinnor tyder på att koncentrationen till dessa städer är än större än de direkta uppgifterna ger vid handen. De anförda medelsiffrorna måste under dessa förhållanden bli ytterst osäkra; om bondkvinnor och arbetarkvinnor ger de ingen som helst upplysning. De sistnämnda grupperna är så svagt representerade att de siffror som kommer att ges om dem i boken inte rimligen kan vara pålitliga; det sammanlagda antalet tillfrågade är dock inte mer än 6.000.

Även en annan slutsats kan dras i detta sammanhang. Ensidigheten i materialet måste antas bero på att de undersökta grupperna varit mera tillgäng-

liga för utfrågningsverksamheten än de andra. Men man frågar sig då om inte inom de grupper som varit huvudmaterialet för undersökningen de mera "lättfrågade" kommit att bilda det stora flertalet — om så är fallet blir snedvridningen inte bara social, utan också psykologisk. Vad dessa felkällor kan betyda för resultatet är naturligtvis omöjligt att ens gissningsvis bedöma. Man har inte skäl att tro att bara de mera "odygdiga" svarar, möjligen att något mått av sexuell frigjordhet behövs för ett svar. Det är tänkbart att bondflickorna är mera kyska än genomsnittet, att detsamma är fallet med sydstatskvinnorna, som tydligen inte alls intervjuats, att motsatsen är fallet med vissa lägre socialgrupper i österns storstäder (ehuru man får komma ihåg att det är bland dem katolicismen är starkast). Det väsentliga är att fastslå att medelsiffrorna i rapporten efter allt att döma är nära nog värdelösa.